

2. úkol- Etnicky podmíněný postoj Romů k náboženství

Po přečtení všech materiálů mám dojem, který lze shrnout pár slovy: různorodost, soudržnost a víra. Asi bez pochyby mohu tvrdit, že téměř každý Rom v sobě nese hluboce zakořeněnou víru, která se vyvíjí už od doby migrace z Indie. Romské náboženství je založeno na indickém buddhismu, který byl však díky procesu adaptace modifikován. V dnešní době mnozí tvrdí, že Romové spadají pod katolíky. Toto tvrzení podle mne logicky vysvětluje Arne Mann, který tvrdí, že v 18. století byli Romové přinuceni Marií Terezií a Josefem II. ke katolismu. Tato spojení dvou různých náboženství a sociální diferenciací v průběhu času způsobila specifické náboženství, které však nelze s přesností definovat. Určité hlavní zásady a praktiky se objevují ve všech podskupinách, ale způsob víry je u každého jiný. Díky rozsáhlé migraci po celé Evropě a rozdíl mezi městskými a vesnickými typy způsobilo to, že i příbuzenská skupina žijící na dvou různých místech se ve svých zvyklostech a tradicích liší. Velmi zdárný příklad lze najít u Antonína Ferka, který popisuje dva různé pohřby blízké rodiny, která je však rozdělena mezi Slovenskem a Českou republikou.

I přes všechny rozdíly, si myslím, že tato víra dokázala a stále dokáže sjednotit romské příslušníky ať jedné, či více rodinných skupin. Sociální potřeba být mezi svými je zde více než silná. Ať se jedná o různé poutě, pohřby, svátky, či jen návštěvy. Romové se na tato setkání těší, připravují se a hlavně jsou velmi ochotní a pohostinní. To se podle mne mezi bílými lidmi moc nevidá.

Co se týká samotné víry. V článcích byly často zmiňované určité prototypy. Prvním z nich je uctívání sv. Marií a sv. Sárý, která se díky své tmavé pleti stala romskou patronkou. Romové moc do kostela nechodí, proč tomu tak je, můžeme lehce domyslet. V tehdejších dobách byli cikáni příslušníci podřadných skupin, proto měli do kostelů omezený přístup, či úplný zákaz. Díky tomu si začali vytvářet doma vlastní chudé oltáře, kde byl většinou obraz sv. Marie. Uctívání sv. Sárý také dalo vzniku pouti, kde se schází nesčetné masy Romů v rouších a ponořených do pasu ve vodě.

Dále, co jsem zaregistrovala, je víra v čáry, kouzla, sny, ale hlavně duše mrtvých. Podle nich se zemřelý často vrací mezi živé kvůli odplatě, či starosti o někoho. Těmto duším říkají mule (j.č. Mulo, mn. č. mule) a mají před nimi velmi velký respekt. Například

při některých pohřbech kvůli tomu zastavují všechny hodiny, zakrývají zrcadla, či pálí věci zemřelého. Dále věří ve výklady snů. Podle nich se mnohé sny stanou skutečností, které většinou nelze zabránit.

Co mne ale nejvíce zaujalo, je jejich slavení svátku, především Vánoc a Velikonoc. Mnozí lidé tyto svátky slaví jen z nutnosti, či je neslaví vůbec. Romové ale tyto svátky oslavují a znamenají pro ně především koledování a vinšování lidem. Při tom hrají muziku (nedílná součást jejich života), zpívají, tancují, jí, apod.

Na závěr bych chtěla říci, že jejich víra ovlivnila jejich vřelá přivítání. Několikrát jsem narazila na pozdrav, který v sobě nesl oslovení, či přání s Bohem.

Je vidět, že Romové berou svou víru jako součást svého života, na kterou jsou hrdí a které by se jen tak nevzdali. Otázkou je, zda díky modernizaci a další adaptaci jejich víra v průběhu času nevyumizí, jako například u většiny obyvatel České republiky.